

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesv Carmelitarvm Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

Jn duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamations, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XXIX. Tradit alia media perueniendi ad orationem recollectionis,
docetq[ue] nihil curandum esse, quod prælatos nobis fauentes habeamus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresia

Opera

N. V.

154

ALIA PROPONIT MEDIA, QVIBVS AD ORATIONI

*recollectio*n*is quis perueniat; & docet, quā parum nos curare
oporteat, quod Prelatos fauentes & beneuelos
nobis habeamus.*

PER amorem Deivos obtestor, carissimæ, id genus fauores paupere*dite*: sed vnaquaque vestrum faciat quæ officij sui sunt, & ad quod netur: quòd si nullam Prelatus ipsi propterea gratitudinem offensæ certa & secura esse potest, id sibi à Domino compensandum & beatitudinem habendum. Nouisti saltem, non venisse huc nos, vt in hac viua mium aliquod recipemus. Verum in id quod durabile est, perpetua cogitatio nostra feratur; ea autem quæ huius mundi sunt, nullo in præ*fundana
traxi sunt*, habeamus, quæ ne quidem tamdiu durant atque in hoc mundo non viuendum est. Nam hodie afficitur erga hanc, cras vero, si maiorem in te virtutem viderit, magis afficietur erga te; si vero non afficitur, certè id refert. Nullum, quæso, huiusmodi cogitationibus locum datur, quæ subinde à re minima principium habent, & tamen ad magnam quietem pertrahere possunt; at quantocuyus eas à vobis repellere, contando regnum vestrum non esse in hoc mundo, & quām citè vnuce quæ in eo eo sunt, finiantur. Sed hocce remedium adhuc nimis quæle, paruæque perfectionis est: melius est duret, tuque humilieris, & contemptui habearis, quin & propter Dominum qui tecum est, contemneris. Coniuge oculos in teipsum, atque interius te, (vñ ante dies est) considera, itaque magistrum tuum inuenies, qui numquam te defluet. Et quo minus exterioris cōsolationis habebis, eo te ipse interioris consolatio*n*is habetur, & amabilius tractabit. Est namque apprimè pius, & afflictionis minique consolatione destitutos, dūmodo in ipso solo cōfidant, numerus destituit. Vnde Regius Propheta, Dominum afflictis & angustiis pretestatur adesse. Aut credis hoc, vel non credis. Si credis, quid te finge*affligis*? si autem te, Domine mihi, prout oportet & vere cognoscere, nulla omnino in mundo res nos turbaret: multa namque clarginare spēm coniucere volentibus. Magnum quid esse credite, carissimæ, ut videgere, hoc verum esse; vt sic ad oculum videamus, omnes mundi fauores mera esse mendacia, quādo nimirum animam vel minimum impediunt, quo minus ad se ipsam introgreditur. Deus bone, ecquis, habebitis, carissimæ, bene & prout oportet, declarare posset. Finis ego: esto enim ipsa ad hoc plus alijs obligata sim & teneat, non ita rame id intelligere scio, ac quidem intelligi debet.

*Quo minus
exterioris
consolatio
nis habetur,
so maior
à Deo ve
nis.*

Vt ergo ad id quod dicebam reuertar, vellem sanè exponere vobis possem, quomodo sanctum hoc cum contubernali nostro, qui sanctus sanctorum est, contubernium consistere possit, vt tamen solitudinem illam, qua & ipsa, & sponsa eius fruuntur, (quando scilicet anima illa, ad seipsum reflexa, in hoc paradiſo ad Deum suum accedere vult, & toti mundo post se portam claudit) non impedit. Quando, inquam, vult: no-

*Cum volu-
mus ad nos
ipsos intrare
cum Deo,
non possumus, il-
logramus dante.*

ueris enim oportet, non esse id quid planè supernaturale, sed in nostra voluntate situm, adeoque mediante ac iuuante Dei gratia (nam sine illa nihil omnino possumus, imò ne bonam quidem à nobis meti ipsi cogitationem habere) nos id facere posse. Non est hoc enim, quod dam potentiarunt silentium, sed quedam ipsarum intra semetipſas reclusio. Multis huc modis paulatim quis attingat, quemadmodum in libris quibusdam traditur: vt videlicet ab omnibus rebus ac negotijs separaremur, quò interius ad Deum conuertamur; imò & in ipſarum occupationum medio, ad nos intra nosmetipſos reflectamur, tametur vel ad unicum momentum tantum, nam vel in sola illa recordatione, quod videlicet intra me socium & contubernalem quemdam habeam, permultum boni & commodi situm est. Quod ergo efficere volo, hoc est, debere nos videlicet curare, vt videamus, & nos teneamus apud eum, quo cum loquimur, nec tergum illi obuertamus. ita enim mihi facere videmur, dum quando cum Deo loquimur, mille alias vanitates mente voluimus. Totius autem huius danni causa est, quod verè & prout oportet, non intelligamus, illum prope nos esse, sed procul illum esse fingamus: quam autem procul sit oportet, si in celum illum quæsitiuri abeamus. Quid? anne facies tua Domine, talis est, vt ne videri quidem mereatur, cum tamen nobis tam vicinus sis: quando cum hominibus sermonem miscemus, tunc nos ab illis non audiri putamus, si illos vultum alio & à nobis conuertere videamus, & oculos ipſi nostros occcludemus, ne nos à te aspici & videri cernamus? Quomodo ergo sciemus, vtrum audieris quæ tibi dicimus: Hoc solum declarare velle, nimirum, vt intellectu magna cū facilitate quietum detinere affuescamus, quo nimirum intelligat, quid & qui cam loquatur, exteriores hosce sensus recolligendos, & ad nos introuerendos esse, & aliquid illis dari debere circa quæ se occupent; cum certum sit, cælum nos intra nosmetipſos habere, quando quidem cali D O M I N V S ibi præsens adsit & commoretur. Denique affuescamus gustare, non esse necesse altum clamare ad illi loquendum; Etenim Maiestas ipsius satis indicabit, illic se præsentem adesse.

*Potentia in-
tra semetip-
fas recludi-
tur interdu-*

*De vanita-
tibus interio-
randis cogi-
tare, est Deo
velut tergū
obuertere.*

*Quomodo
intellectus
facile quie-
tari possit,
quod Deo at-
tendas.*

Ita fieri, ut vocaliter magna cum quiete orature simus, & à magno nos labore liberabimus quem alioqui nos subire oportent. Si enim vim ipse nobis inferamus, quod DOMINO huic prætemus, breui tempore fieri, ut ipse nos etiam ē signis quibusdam, dicitur) intelligat: adeo ut, cùm sapienter orationem Dominum nos recitare oportet, ubi eam vel semel recitauerimus, statim induiturus sit, nos à se intellecassemus. Etenim à labore nos is liberare quod maximè gaudet; ac propterea, tametsi eam non nisi semel per integrum horam recitaremus, dum modo eam nobis præsentem adoluimus, quid petamus, quamque ipse hoc nobis dare gestiat, quan-

*Orationis
recollectionis
nubona.*

nique libenter nobiscum versetur, intelligamus, minimè vult, inde per multa in eo alloquendo verbis, nostrum ipsum caput sumus ac fatigemus. Id Dominus illas vestrum docere dignatus est, id nesciunt: equidem de meipsoa ingenuè confiteor, non in-

*Quomodo in
oratione re-
collectionis se-
psum perdendo,
quis gerat.*

sciuisse me quid esset vocaliter cum satisfactione & prout oportet orare, quād hunc orandum me Dominus docuerit. Tot verō modis ad memetipsam interrogandi confutudine compert bona conseruari, ut illa mihi occasio fuerint ita late me circa hanc materiam extendendi.

Finem igitur facio, si dixerō, cum qui hic perringere cupiunt, quemadmodum antea dixi, id in manu & voluntate nostrum est) in iis quæ dicta sunt, quotidiana consuetudine prædictis minimè defatigari aut deficerre debere; hoc namque est humanum quoddam in semetipsum paulatim dominium acquirere; loquendo semetipsum perdendo, non tamen sine fructu & in vanum, sed ut loquitur, meminisse procuret, esse aliquem quicum intra semetipsum loqui possit. si alium loquentem audiat, recordetur & cogitet, nescire debere cum qui de propius ac vicinus se alloquitur. Et prout complectatur, sibi persuadeat, posse se (si modò velit) nunquam à tam bono contubernio recedere; ac pœnitentia, si quandocum suum diu solum esse passus est, probè sciens illius subsidio se quod maximè opus habere. Et hoc sapienter diem faciet, si possit; si non,

saltem aliquoties: & quomodo cumque id facere conluescer, non potest nos fin- terit non fructum inde, citius vel tardius, referre. Postquam vero d' gere perdit' minus id semel ei iam dederit, tanti haud dubie id faciet, ut cum inge- sepe nos opor- ti quodam thesauro commutare nolle. Cū ergo nulla omnino res ne aliquo saltem labore addiscatur, omnē quam huic rei impendere posset, rā ac studiū, carissimae sorores meæ, ut bene impensum (ex amore Dei rogo) arbitremini. Equidem certissimò noui, si vel ad annum ac finem

ad semestre tantum, id practicetis, fore, ut cum Dei sauro & gratia, ad scopum praetensum pertingatis. Ecce, quam breui & exiguo tempore qua ingens lucrum referatur, quale videlicet est solidum arborum fundamentum iacere, vt, si ad magna quædam vos Dominus sustollere vellet, aliquam ad hoc in vobis iam præparationem inueniat, nimisrum vos apud se constitutas reperiendo. Porro Maiestas eius non permittat, ut à sacra eius præsentia nos umquam subducamus. Amen.

CAPUT XXX

OSTENDIT QVANTI REFERAT, INTELLIGERE QVÆ IN
oratione petuntur. Declarat hæc orationis Dominicalis verba, Sanctifice-
turnomen tuum. Quæ orationi quietis applicat, &
quid eæ sit declarare in-
cipit.

Videamus iam ulterius, quomodo bonus præceptor noster longius progediatur, & Patrem suum sanctum pro nobis interpellare incipiat: utile quippe & bonum cum primis est, id nos intelligere. Quis enim, quantumlibet stupidus & incon sideratus, si quid à viro aliquo graui & honorabili petere cupit, non prius apud se reputat & in animo proponit, quomodo eum, quod illi placeat, nec aliquod fastidium aut molestiam creer, alloquatur, adhæc, quidnam ab eo petiturus sit, & ad quid opus habeat eo quod postulat, præsertim si singulare quid & amplum petatur, quemadmodum nos bonus noster Iesus, ut petamus, edocet. Quod sanè, meo iudicio, imprimis notandum est. Non poteras uno rem totam Domine, verbo concludere, ac dicere. *Pater da nobis quidquid ex-
pedit, ac consentaneum est:* Etenim aliud præterea nihil dicendum videbatur, apud eum præsertim qui omnia tam benè ac perfectè intelligit. Hoc quidem, ô Sapientia æterna, satis erat, quantum ad te, & Patrem tuum celestem spectat, & sic eum tu in horto Gethsemani orasti. Tuam quidem voluntatem & timorem hinc cipatefaciebas, in ipsius tamen voluntatem penitus te resignabas. Nos vero, DOMINE mihi, nosti non ita resignatos esse, sicut tu in Patris tui voluntatem resignatus fuisse, ut singularia & particularia quædam Nisi datur
petemus; ut sic apud nosmetipsos in animo reputaremus, expe- nobis quod
diensne ac conueniens nobis sit id quod postulamus, utque si mini- petimus,
mè id expedire videamus, petere desinamus. Eius namque conditionis
datis à Dom-
inus conté.
tinens sis-
mus, daturus